

¿VERD FULLA?^a

Capítol 1

La veu de la metgessa de monstres es va sentir a través del pesant *walkie-talkie* que duia penjat al meu cinturó.

—De quin color és el gra, exactament, infermer Ozzy? Canvi!

No vaig poder respondre, perquè en aquell moment tenia les mans molt ocupades evitant una possible **caiguda** des de dalt de tot d'una **escaleta de trenta metres**. Per no pensar en la caiguda, vaig mirar més de prop l'enorme gra que tenia a quinze centímetres de la cara.

Tenia la mida d'una **pilota inflable a punt d'esclatar** i estava molt inflammat.

El gra estava situat a l'extrem d'un nas enorme que pertanyia a un gegant també enorme, anomenat **Petit Lionel**. (En Lionel és molt baix per ser un gegant, i d'això li ve el nom. La major part de **gegants** fan uns seixanta metres, així que, si hem de ser francs, segur que en Lionel és més ogre que gegant.)

—*Vinga, infermer Ozzy*—va dir la insistent veu de la metgessa—. *Repeteix: de quin color és...?*

—**ARA NO PUC AGAFAR EL TRANSMISSOR!**

—vaig cridar cap avall, en direcció a la metgessa, que subjectava aquella *fràgil* escala.

La **massa** animada de cabells despentinats, roba estampada i ulleres de pasta que rep el nom d'Annie von Sichertall (àlies la metgessa de monstres, àlies la meva cap) va alçar el cap. Aleshores em vaig demanar —no era pas la primera vegada— per què era jo el que corria el perill d'enfiar-me en una escala tan absurdament alta per examinar el **gra d'un ogre** en comptes de la metgessa de monstres.

Uns minuts abans, quan vam arribar, vam desplegar l'escaleta des del sostre d'en Lance, l'ambulància,

i vaig donar per fet (erròniament, és clar!) que seria la metgessa la que hi pujaria. Al capdavant, li tocava a ella.

La metgessa, però, no es va moure i em mirava expectant.

—No! —vaig dir d'una manera rotunda—. L'última vegada vaig ser jo el que gairebé se suïcida en una missió perillosa. Ara et toca a tu.

La metgessa em va donar un motiu molt convincent pel qual no hi podia pujar ella. A veure... Em va semblar molt **convincent** en aquell moment, però ara, mirant enrere, no el recordava gaire bé. Tenia a veure amb el fet que **li feia mal el genoll esquerre** o que li havia caducat l'assegurança. Ja no me'n recordo.

—**Infermer Ozzy!**—em va reprendre amb amabilitat la seva veu des del walkie-talkie—. ***Els metges de monstres no criden mai davant d'un pacient, tret que insisteixin a parlar-te d'un absurd tractament que han trobat a monstrenet. En aquest cas, sí que pots arremetre contra...***

—**EL GRA ÉS D'UN COLOR VERD MOLT CRIDANER**—vaig cridar perquè deixés de divagar.

—**Vaja! Que interessant!**—va dir—. ***Diries que és verd fulla? O potser s'assembla més al bonic color verd del pus de trol acabat de supurar?***

M'ho vaig pensar un moment. Feia tres setmanes que era ajudant de la metgessa de monstres i ja estava familiaritzat amb la meravellosa gamma de colors del pus de trol.

—NI L'UN NI L'ALTRE —vaig respondre—.

S'ASSEMBLA MÉS ALS TROSSETS CRUIXENTS DE LES GALETES DE **PISTATXO** i **FLEGMA** DE LA DOLORS.

La Dolors és la recepcionista rondinaire de l'hospital. No sé què fa més por, si la Dolors o el contingut de la seva capsa de galetes especials.

De sobte, vaig notar que en Lionel obria la boca a sota meu. No! Estava a punt de parlar un altre cop! Em vaig agafar amb força als esglaons de l'escala.

—GRA... NO... SER-HI... AQUEST...
MATÍ...—va dir amb una veu tan lenta i estrepitosa

com la ràdio dels cotxes que et passen pel costat.

Per cert, els gegants no són estúpids. Si parlen així és perquè tenen el **cerve**ll tan GROS que la informació tarda moltíssim a anar del punt A al punt B. (Tant com el que tarden els meus pares a assabentar-se de com funciona una tele nova.)

—**ÉS EXTRAORDINARI!**—va exclamar la metgessa—. Així que aquest gra creix gairebé tan

de pressa com l'acne

d'un adolescent

humà.

Aleshores va restar una estona en silenci.

I això era preocupant, perquè, quan la metgessa de monstres està callada, és per un d'aquests tres motius:

1. Ha tocat el dos.
2. S'ha tornat a quedar tancada a la farmàcia.
(Hauríem d'arreglar aquella porta.)
3. Està a punt de demanar-me que faci alguna cosa **molt perillosa** i està pensant de quina manera pot fer-ho perquè no m'ho *agafi malament*.

—**Ozzy** —va continuar en un to de veu sospitosament innocent—, **podries tocar lleugerament el gra per veure si és gaire gelatinós?**

—JA HO HE FET! —vaig cridar amb suficiència.

Resulta que la nit anterior m'havia llegit el capítol sobre la **gelificació** diagnòstica a *LES MALALTIES MONSTRUOSES*, un llibre magnífic amb una pila d'informació sobre les malalties monstruoses més comunes, molt útil per als **aprenents de metge de monstres**, sobretot, si són humans, com ara jo. Per exemple, al principi inclou una secció molt pràctica sobre com pots córrer molt de pressa.

GELIFICACIÓ DIAGNÒSTICA

La gelificació diagnòstica és el mètode pel qual els metges de monstres mesuren la **gomositat** d'un pacient (o d'una part d'un pacient). Es tracta d'una dada molt útil per als professionals de la medicina, sobretot abans d'introduir un objecte **esmolat** en el pacient, com una **agulla**. La pell d'alguns monstres és tan suau que es pot travessar amb un **bastonet de pa**, mentre que la d'altres exigeix l'ús d'una xeringa per a vehicles blindats propulsada per un coet.

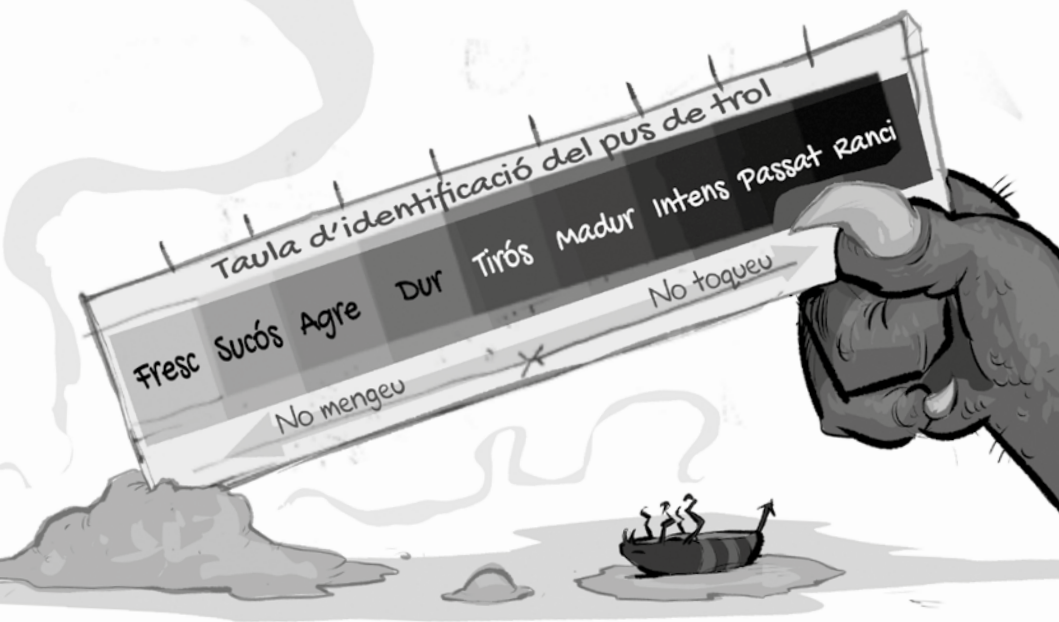
L'escala GD comença amb substàncies extremament **toves** i **viscoses**, com la bava de gos fresca (0,0 GD), natilles (1,8 GD) i criatures gelificades com els mocs (aproximadament, 3,5 GD).

A l'altre extrem de l'escala hi ha els materials més durs, com l'acer (8,8 GD), la **cuirassa del colossosau** (9,6 GD) i fins i tot els cereals d'esmorzar rancis (10,0 GD).

—NO ÉS GAIRE GELATINÓS —vaig cridar—.

JO DIRIA QUE 4,5 GD. —Com una pilota molt inflada.

—Això no m'agrada gens —va xiuxiuejar la metgessa—. *Un gra d'aquesta mida hauria de tenir*

una consistència tova, entre en Roc el Moc i el cervell humà o el flam de vainilla. Hauràs de prendre'n una mostra, infermer Ozzy. Tens una agulla mitjana a la farmaciola.

Em vaig moure amb molt de compte a l'oscil·lant escala i vaig furgar a la farmaciola que duia penjada a la cintura, fins que al final els meus dits van trobar una agulla que podria haver servit perfectament de **punta de llança d'un guerrer espartà.**

—Em sap greu —vaig dir mentre sostenia l'enorme xeringa davant els gegantins ulls guenyos d'en Lionel—, però te l'haig de clavar.

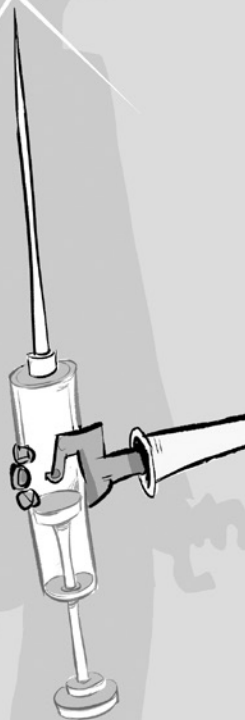
Per sort, els monstres no són tan *aprensius* amb les agulles com els humans.

—NO... PASSAR... RES... —va dir amb una veu estrepitosa—. SER... NOMÉS... AGULLETA... DE... NO... RES.

Tot d'una, va començar a riure i gairebé em va fer caure de l'escala, però jo em vaig agafar amb força, fins que l'escala (i les meves dents) van deixar de tremolar.

—*Recorda, Ozzy*—em va comentar la metgessa un cop més pel transmissor—, ***que els gegants tenen la pell tan gruixuda com els participants dels concursos de la tele. Hauràs de fer molt força.***

Així que vaig agafar la xeringa, vaig respirar fondo i em vaig imaginar que estava intentant tallar un tros de pastís de la meva

àvia. Vaig clavar l'agulla amb tanta força com vaig poder i, així que l'aflada punta **VA TRAVESSAR** la gruixuda capa de pell del gra, es va sentir un soroll que em va recordar els dinars i els sopars en família.

Era una versió encara més escandalosa del so que emet la meva germaneta quan, tot d'una, decideix que el menjar que *tenia a la boca* està molt millor al plat. O a la paret del davant. O a la meva cara.

Era un

XOF!

Però molt més **sorollós**.

Tot d'un plegat, jo estava xop i tenia el mateix color que els trossets cruixents de les galetes de la Dolors.